

Naso – Be unique whilst being Jewish!

וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשִׂאִים אֶת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בַּיּוֹם הַמִּשָּׁח אֹתוֹ וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשִׂאִים אֶת־קָרְבָּנָם לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ:

The chieftains also brought the dedication offering for the altar upon its being anointed. As the chieftains were presenting their offerings before the altar,

(וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נְשִׂיא אֶחָד לַיּוֹם נְשִׂיא אֶחָד לַיּוֹם יִקְרִיבוּ אֶת־קָרְבָּנָם לְחֻנֻּכַּת הַמִּזְבֵּחַ: (ס)

the LORD said to Moses: Let them present their offerings for the dedication of the altar, one chieftain each day.

וַיְהִי הַמִּקְרִיב בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן אֶת־קָרְבָּנוֹ נַחֲשׁוֹן בֶּן־עַמִּינָדָב לְמִטֵּה יְהוּדָה:

The one who presented his offering on the first day was Nahshon son of Amminadab of the tribe of Judah.

Ohr Hachaim

נראה כי כולם כאחד רצו להקריב ביום ראשון לחנוכת המזבח, שרצו שיתחנך מכולם. 'ויקריבו הנשיאים וגו' יחד, וה' אמר נשיא אחד ליום וגו', ואמר כי בכל הי"ב ימים יחשב חנוכת המזבח, ולזה אחר אומרו נשיא אחד וגו' אמר פעם אחרת לחנוכת המזבח לומר כמו שכתבנו, וכאן לא אמר ה' למשה קח מאתם כדרך שאמר למעלה, משמע שלא היה צריך רשות לזה כי ודאי שיקח קרבנות וכל המובא בית ה' זהב וכסף, אלא לצד שבאו יחד אמר ה' אליו כי יסדרם נשיא א' ליום

אלא שראיתי לרז"ל בספרי שאמרו וזה לשונם מגיד שכשם שנתנדבו הנשיאים למלאכת המשכן כך נתנדבו לחנוכת המזבח ולא קבל משה מהן עד שנאמר לו מפי הקדוש ברוך הוא שנאמר יקריבו את קרבנם לחנוכת וגו' עד כאן. רז"ל דייקו יתור אומרו יקריבו את קרבנם שלא היה צריך לומר ודרשו שבא לרשיון הא למדת שלא קבל מהם, ויש לנו לחקור זאת למה ימאן משה מקחת מידם נדבת ה', ואפשר שלא רצה לקבל מהם עד שידע אם ה' חפץ שהם יחנכו המזבח או משה או אהרן, ומה גם שלא ראה עמהם שבת לוי, ועיין בתחילת פרשת בהעלותך מה שכתבנו שם, והוא הדין שהיה מסתפק בכל אחד שיבא לחנך המזבח בקרבנו, אבל זולת זה בוודאי שהיה מקבל:

The princes brought the dedication-offering for the altar. It appears that all the princes wanted to offer their gifts on the first day on which the altar was being inaugurated, as they all wanted to be part of this inauguration together. G'd, however, said that only one prince per day could offer his respective offering. This is why the Torah added that the period of inauguration extended for the entire twelve days during which the princes offered their gifts (compare wording in verse 11 where the word לחנוכת המזבח appears once more). In this instance G'd did not have to tell Moses "accept it from them!". This means that Moses did not need to obtain G'd's permission to accept these gifts. He had no doubt about G'd's willingness to accept the princes' offerings including the gold and the silver vessels. The only reason that G'd had to involve Himself was that all the princes wanted to bring all their gifts on the same day. I have seen the following comment by *Sifri* on our verse: "The verse reveals that just as the princes had made free-willed contributions to the materials from which the Tabernacle was constructed so they now contributed for the inauguration of the altar; Moses did not want to accept this from them until he had been instructed to do so by G'd Himself, and that is why the Torah wrote: 'they shall offer their offerings

for the inauguration of the altar." The author of the *Sifri* derived this from the apparently superfluous words יקריבו את קרבנם, which he interpreted as permission for Moses to accept the offerings. We must examine why Moses refused to accept these offerings until G'd had given permission for them to be accepted. Perhaps Moses was not sure whether the inauguration of the altar was the province of Aaron and himself or that of the princes. This was especially so seeing the list of princes did not include a representative of the tribe of Levi. Please read what we have written in this connection at the beginning of *Parshat Beha-alotcha*.

המקריב ביום הראשון את קרבנו. צריך לדעת למה הוצרך לומר את קרבנו ואולי שבא לומר שהביא משלו ולא משל השבט, ולדבריהם ז"ל (ספרי פיסקא מ"ח) שדייקו דבר זה ממה שכפל לומר בכל אחד זה קרבן נחשון וגו' זה קרבן נתנאל מלמד שהביאו משלהם טעם אומרו קרבנו, לפי שיש בו ב' בחינות הקרבה, א' הפלגת זכויותיו וקורבתו לפני ה' כאמור בענין בדבריהם ז"ל (במד"ר פי"ג) נפלאים מעשיו של נחשון, והב' הקרבן עצמו,

לזה אמר הקריב את קרבנו פירוש הקריב קרבן האמור בענין עם קרבנו הנעלם שהוא סגל מעשה הטוב אשר הפליא עשות, ותדע כי עם קרבן האדם יתייחדו ויתועדו כוחות הקדושה אשר סובבו ממנו ואשר אליו, עוד לצד כי בחינת הקרבן יפעיל הקרבת ענפי הקדושה, והעיד הכתוב כי השיגה יד נחשון להקריב את קרבנו פירוש הצריך להקריב מניצוצי הקדושה וענפיה הקריב ויחד יחד כל הצריך להתקרב ולהתיחד מבחינתו, והוא מאמר: המקריב את קרבנו, וזה יעשה בכח ובכוונה בהבאת הקרבן

המקריב ביום הראשון, the one who presented (his gift) on the first day, etc. Why did the Torah have to write the words את קרבנו, (what else did he offer)? Perhaps the Torah wanted to emphasize that the princes each paid for these sacrifices (gifts) out of their own pockets. It was not paid for by the respective tribe's treasury. *Sifri* item 48 derive this from the repetition of the words: "this was the offering of so and so," after each report of the prince who offered his sacrifice. The reason the Torah also wrote קרבנו, "his offering," before listing the nature of the offering is because the offering consisted of two aspects. 1) acknowledgment of the exceptional merits of the prince bringing the offering; 2) the offering itself. *Bamidbar Rabbah* 13,10 extols Nachshon's merits for instance, telling us details of his accomplishments. The words המקריב את קרבנו mean that in addition to the visible aspect of the offering there was an invisible aspect, i.e. the devotion to G'd of the person offering the gift. It is well to remember that whenever a person offers an offering to G'd as a gift, such an offering is accompanied by the forces of sanctity which surround such a person. Moreover, it is the nature of the offering to activate various "branches" of sanctity. Our verse testifies that Nachshon succeeded in "offering his sacrifice," i.e. to imbue it with the "sparks" of sanctity and to thereby accomplish all that it is possible to accomplish by means of such a gift-offering.

Ramban

ועוד בזה טעם אחר במדרשם כי לכל אחד מהנשיאים עלה במחשבה להביא חנוכה למזבח ושתהיה בזה השיעור אבל נחשון חשב בשיעור הזה טעם אחד וזולתו כל אחד מהנשיאים חשב טעם בפני עצמו